

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 173 (XVII) — Nr. 154

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Marti, 22 februarie 2005

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
7.		27.	6
— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 64/2004 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului	2	— Decret pentru numirea unui magistrat	
DECRETE			
19.	2	28.	7
— Decret pentru numirea unui magistrat		— Decret pentru numirea unui magistrat	
20.	3	29.	7
— Decret pentru numirea unui magistrat		— Decret pentru numirea unui magistrat	
21.	3	DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
— Decret pentru numirea unui magistrat		Decizia nr. 11 din 18 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă.....	8–11
22.	4	Decizia nr. 27 din 25 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278 ¹ alin. 1 din Codul de procedură penală	11–14
23.	4	Decizia nr. 43 din 27 ianuarie 2005 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor	14–16
24.	5		
— Decret pentru numirea unui magistrat			
25.	5		
— Decret pentru numirea unui magistrat			
26.	6		
— Decret pentru numirea unui magistrat			

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 64/2004

privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului

În temeiul art. 41 alin. (3) și al art. 57 alin. (1) din Regulamentul Senatului, republicat, cu modificările și completările ulterioare,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Hotărârea Senatului nr. 64/2004 privind aprobarea componenței numerice și nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.254 din 27 decembrie 2004, se modifică după cum urmează:

1. La anexa nr. IX — Comisia pentru muncă, familie și protecție socială, domnul senator Popa Aron Ioan —

Grupul parlamentar al Alianței „Dreptate și Adevăr” — P.N.L.—P.D. — se include în componența comisiei.

2. La anexa nr. XII — Comisia pentru administrația publică și organizarea teritoriului, domnul senator Oprea Mario — Grupul parlamentar al Alianței „Dreptate și Adevăr” — P.N.L.—P.D. — se include în componența comisiei.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 17 februarie 2005, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
RADU MIRCEA BERCEANU

București, 17 februarie 2005.
Nr. 7.

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă :

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Arad doamna Drăghici Gabriela.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.
Nr. 19.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Brașov domnul Gavrilă Ciprian.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.
Nr. 20.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Segarcea doamna Ghiță Adina Elvira.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.
Nr. 21.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Drobeta-Turnu Severin domnul Brandibur Claudiu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 22.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Cluj-Napoca domnul Gligan Claudiu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 23.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Târgoviște doamna Mirițoiu Maria.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 24.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Pitești doamna Mitrofan Florina.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 25.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Pitești doamna Papaianopol Magdalena Viorica.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.
Nr. 26.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Cluj-Napoca doamna Prelipceanu Iarina Ioana.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.
Nr. 27.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Hunedoara doamna Purcar Niculina.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 28.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**
pentru numirea unui magistrat

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c), art. 100 alin. (1), art. 125 alin. (2) și ale art. 134 alin. (1) din Constituția României, republicată, ale art. 31 din Legea nr. 303/2004 privind statutul magistraților, ale art. 36 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, precum și ale art. 12 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și desfășurarea concursului de admitere în magistratură,

având în vedere Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 262 din 14 decembrie 2004,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se numește în funcția de judecător la Judecătoria Onești doamna Pușcașu Liliana Mirela.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
TRAIAN BĂSESCU

București, 17 februarie 2005.

Nr. 29.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 11**

din 18 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă

Ioan Vida	— președinte
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Aurelia Popa	— procuror
Ingrid Alina Tudora	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Greta Mariana Chiva în Dosarul nr. 990/2004 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

La apelul nominal se prezintă Ionuț Lodroman, reprezentat de avocatul Dan Rareș Răducanu, lipsă fiind autorul excepției și celelalte părți, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Cauza se află în stare de judecată.

Avocatul părții prezente solicită respingerea excepției de neconstituționalitate, arătând că textele de lege criticate nu aduc atingere prevederilor constituționale invocate de autorul excepției și nici reglementărilor internaționale cuprinse în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În susținerea acestui punct de vedere invocă jurisprudența Curții Constituționale, și anume deciziile nr. 225/2001, nr. 224/2002, nr. 244/2002 și nr. 196/2003.

Reprezentantul Ministerului Public, invocând jurisprudența Curții Constituționale, respectiv deciziile nr. 225/2001, nr. 244/2002 și nr. 196/2003, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 6 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 990/2004, **Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Greta Mariana Chiva într-o cauză ce are ca obiect soluționarea unei cereri de recuzare.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile legale criticate, referitoare la soluționarea cererilor de recuzare, fără prezența părților și fără ascultarea punctului de vedere al judecătorului recuzat, care ar putea lămuri temeinicia motivelor de recuzare în

condițiile în care încheierea prin care s-a respins recuzarea nu se poate ataca decât o dată cu fondul, contravin prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)–(3), art. 24 alin. (1) și ale art. 53 din Constituție, precum și ale art. 6 pct. 1, ale art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a IV-a civilă consideră că excepția de neconstituționalitate ridicată este nefondată. În acest sens apreciază că, așa cum de altfel Curtea Constituțională a statuat prin Decizia nr. 225/2001, dispozițiile art. 31 alin. 1 din Codul de procedură civilă nu încalcă art. 21 alin. (2), care consacră liberul acces la justiție, și nici dreptul la apărare, garantat de art. 24 alin. (1) din Constituție, întrucât judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, instanța pronunțând în ședință publică o încheiere asupra recuzării, prin această reglementare legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. În opinia instanței, nici art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă nu contravine art. 21 alin. (2) din Constituție, întrucât, în situația în care instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai o dată cu fondul, cu refacerea tuturor actelor și dovezilor administrate la prima instanță. De altfel, în conformitate cu art. 126 din Constituție, accesul la justiție nu exclude respectarea anumitor proceduri și condiții impuse de lege. În motivarea acestei opinii, instanța a avut în vedere faptul că „hotărârea primei instanțe este supusă controlului instanței de recurs sub aspectul legalității, (...) atribuțiile instanței de control rezumându-se la verificarea modului în care a fost respectată și aplicată legea”. În acest sens arată că actualul Cod de procedură civilă consacră sistemul dublului grad de jurisdicție, astfel încât nu se poate aprecia că regulile instituite ar determina restrângerea exercițiului drepturilor procesuale ale părților.

În final, arată că textele criticate nu contravin nici prevederilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, așa cum s-a statuat în jurisprudența Curții Constituționale, în deplin acord cu practica Curții Europene a Drepturilor Omului, „această cerință nu se analizează în abstract, ci se raportează la fiecare caz”, în funcție de particularitățile acestuia.

Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima

punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că dispozițiile legale criticate nu contravin accesului liber la justiție ori dreptului la apărare și nici nu restrâng exercițiul celorlalte drepturi și libertăți, ci, dimpotrivă, „asigură cadrul legal pentru desfășurarea judecării asupra fondului, cu respectarea tuturor drepturilor și garanțiilor procesuale ale celor îndreptățiți să participe la această judecată”. Aceste drepturi și garanții nu fac însă obiectul procedurii de soluționare a recuzării, care se desfășoară în camera de consiliu, fără prezența părților. În acest context, apreciază că, deși caracterul public al dezbatărilor este consacrat, cu valoare de principiu, prin art. 127 din Constituție, aceeași normă constituțională permite și derogarea, în cazurile prevăzute de lege, de la acest caracter public. De altfel, arată că, așa cum Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa, reglementarea procedurii de judecată, inclusiv sistemul probator, este de competența exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2). Guvernul apreciază că nici din perspectiva dreptului la un recurs efectiv, prevăzut de art. 13 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale nu există vreo încălcare, întrucât „faptul că nu există o cale de atac împotriva încheierii prin care s-a respins recuzarea, distinctă de cea îndreptată împotriva soluției pe fond, nu constituie o înfrângere a textelor constituționale”, cu atât mai mult cu cât, potrivit art. 129 din Constituție, „*Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii*”.

De asemenea, arată că textele de lege criticate nu contravin nici art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, deoarece acesta se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, nefiind aplicabil unei proceduri cu caracter derogatoriu, astfel cum este recuzarea.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile legale criticate sunt constituționale. În acest sens arată că nu poate fi reținută critica de neconstituționalitate a art. 31 alin. 1 și 2 și nici cea a art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, față de art. 21 alin. (2) din Constituție și art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât „textele legale criticate nu opresc, în realitate, părțile interesate de a apela la instanțele judecătorești și de a se prevala de toate garanțiile procesuale”. În susținerea acestui punct de vedere este invocată Decizia Curții Constituționale nr. 196/2003.

De asemenea, apreciază că nu poate fi reținută nici contrarietatea art. 31 alin. 1 și 2 și nici cea a art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, față de art. 24 alin. (1) din Constituție, întrucât prin reglementarea impusă de aceste dispoziții legale legiuitorul a avut în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a cererii de recuzare, în conformitate cu prevederile constituționale ale art. 126 alin. (2).

În ceea ce privește invocarea prevederilor art. 53 din Constituție, referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți, Avocatul Poporului consideră că acestea nu au relevanță în cauza de față.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit în cauză de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 31 alin. 1 și 2, precum și cele ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

— Art. 31 alin. 1 și 2: „*Instanța decide asupra recuzării, în camera de consiliu, fără prezența părților și ascultând pe judecătorul recuzat numai dacă găsește de cuviință.*”

Nu se admite interogatoriul sau jurământul ca mijloc de dovadă a motivelor de recuzare.”;

— Art. 34 alin. 2: „*Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai odată cu fondul.*”

În susținerea neconstituționalității acestor texte de lege, autorul excepției invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) și (2), art. 21 alin. (1)—(3), art. 24 alin. (1) și ale art. 53 din Constituție, care au următorul conținut:

— Art. 16: „(1) *Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”

(2) *Nimeni nu este mai presus de lege.*”;

— Art. 21: „(1) *Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*”

(2) *Nici o lege nu poate îngrădi exercitarea acestui drept.*

(3) *Părțile au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil.*”;

— Art. 24 alin. (1): „*Dreptul la apărare este garantat.*”;

— Art. 53: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea securității naționale, a ordinii, a sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale, ale unui dezastru ori ale unui sinistru deosebit de grav.*”

(2) *Restrângerea poate fi dispusă numai dacă este necesară într-o societate democratică. Măsura trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o, să fie aplicată în mod nediscriminatoriu și fără a aduce atingere existenței dreptului sau a libertății.*”

Autorul excepției invocă, de asemenea, încălcarea prevederilor art. 6 pct. 1, art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, potrivit cărora:

— Art. 6 pct. 1: „*Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a*

cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa. Hotărârea trebuie să fie pronunțată în mod public, dar accesul în sala de ședință poate fi interzis presei și publicului pe întreaga durată a procesului sau a unei părți a acestuia în interesul moralității, al ordinii publice ori al securității naționale într-o societate democratică, atunci când interesele minorilor sau protecția vieții private a părților la proces o impun, sau în măsura considerată absolut necesară de către instanță atunci când, în împrejurări speciale, publicitatea ar fi de natură să aducă atingere intereselor justiției.“;

— Art. 13: *„Orice persoană, ale cărei drepturi și libertăți recunoscute de prezenta convenție au fost încălcate, are dreptul să se adreseze efectiv unei instanțe naționale, chiar și atunci când încălcarea s-ar datora unor persoane care au acționat în exercitarea atribuțiilor lor oficiale.“;*

— Art. 17: *„Nici o dispoziție din prezenta convenție nu poate fi interpretată ca implicând, pentru un stat, un grup sau un individ, un drept oarecare de a desfășura o activitate sau de a îndeplini un act ce urmărește distrugerea drepturilor sau a libertăților recunoscute de prezenta convenție sau de a aduce limitări mai ample acestor drepturi și libertăți decât acelea prevăzute de această convenție.“;*

— Art. 18: *„Restrângerile care, în termenii prezentei convenții, sunt aduse respectivelor drepturi și libertăți nu pot fi aplicate decât în scopul pentru care ele au fost prevăzute.“*

Examinând excepția, Curtea constată că dispozițiile legale criticate au mai fost supuse controlului de constituționalitate sub aspectul încălcării principiilor accesului liber la justiție și al dreptului la apărare, precum și al înfrângerii dispozițiilor art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, privind dreptul la un proces echitabil. Astfel, prin Decizia nr. 244 din 17 septembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 15 octombrie 2002, Decizia nr. 196 din 13 mai 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 416 din 13 iunie 2003, și Decizia nr. 225 din 3 iulie 2001, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 593 din 20 septembrie 2001, Curtea a statuat că dispozițiile art. 31 alin. 1 și 2, precum și ale art. 34 din Codul de procedură civilă nu contravin prevederilor constituționale ale art. 21 și 24 și nici ale art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Cu acele prilejuri, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 31 alin. 1 și 2 din Codul de procedură civilă nu încalcă principiul constituțional al accesului liber la justiție și al dreptului la apărare, deoarece judecarea cererii de recuzare nu vizează fondul cauzei și nu presupune în mod necesar dezbateri contradictorii, instanța pronunțând în ședință publică o încheiere asupra recuzării, prin această reglementare legiuitorul având în vedere instituirea unei proceduri simple și operative de soluționare a acestei cereri. Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca o dată cu fondul, instanța superioară de fond urmând a reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță, atunci când constată că cererea de recuzare a fost pe nedrept respinsă. De altfel, în

jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat că reglementarea procedurii de judecată, care include și sistemul probator, este de competența exclusivă a legiuitorului, în conformitate cu prevederile art. 126 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora *„Competența instanțelor judecătorești și procedura de judecată sunt prevăzute numai prin lege“*. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă față de prevederile art. 21 din Constituție, Curtea a constatat că aceasta nu poate fi reținută, deoarece cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecății, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional, consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai o dată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, precum și de aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse la nici o cale de atac.

De asemenea, Curtea a reținut că prevederile de lege criticate nu contravin nici art. 6 pct. 1 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât acestea se referă exclusiv la soluționarea în fond a cauzei, el nefiind aplicabil unei proceduri derivate, cu caracter derogatoriu, astfel cum este recuzarea.

Întrucât în cauza de față nu au fost aduse elemente noi de natură să reconsidere jurisprudența Curții Constituționale în materie, atât soluția, cât și considerentele acestor decizii își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

În ceea ce privește invocarea înfrângerii prevederilor art. 16 alin. (1) și (2), precum și ale art. 53 din Constituție, Curtea constată că, prin dispozițiile legale deduse controlului de constituționalitate, legiuitorul nu a instituit un tratament discriminatoriu, ci un regim legal diferit, impus de existența unor situații procesuale diferite, în condițiile în care, potrivit art. 126 alin. (2) din Constituție, stabilirea procedurii de judecată intră în competența exclusivă a sa.

În final, Curtea reține că nu poate fi primită nici critica autorului excepției potrivit căreia modul de soluționare a cererii de recuzare determină o restrângere nejustificată a accesului liber la justiție și a dreptului la apărare, aducându-se astfel atingere art. 13, 17 și 18 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, întrucât, așa cum Curtea Constituțională a statuat în jurisprudența sa mai sus menționată, dispozițiile legale criticate nu contravin prevederilor constituționale ale art. 21, care consacră accesul liber la justiție, și nici ale art. 24, care garantează dreptul la apărare.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d), precum și al art. 29 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 alin. 1 și 2 și ale art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Greta Mariana Chiva în Dosarul nr. 990/2004 al Tribunalului București — Secția a IV-a civilă.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 18 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Ingrid Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 27

din 25 ianuarie 2005

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Nicoleta Grigorescu	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, ridicată de Constantin Zgâmbău în Dosarul nr. 2.362/2004 al Judecătoriei Hunedoara.

La apelul nominal este prezent autorul excepției personal, lipsind partea Remus Mariș, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Având cuvântul pe fond, Constantin Zgâmbău solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că textul de lege criticat încalcă drepturile omului și Constituția României.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, arătând că prevederile legale criticate nu încalcă liberul acces la justiție, ci dau expresie acestui drept constituțional. În temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală, părțile interesate pot formula plângere la instanțele judecătorești împotriva oricărei ordonanțe de

scoatere de sub urmărire penală, emisă de procuror, așadar și împotriva ordonanței de scoatere de sub urmărire penală, întemeiată pe dispozițiile art. 10 lit. b¹) din Codul de procedură penală.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 16 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 2.362/2004, **Judecătoria Hunedoara a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală**, ridicată de Constantin Zgâmbău într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva Ordonanței din data de 23 iunie 2004 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Hunedoara.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că prevederile legale criticate încalcă dreptul la apărare, precum și dreptul la o cale de atac efectivă în fața unei instanțe judecătorești, prin aceea că limitează în mod nejustificat actele procurorului ce pot fi atacate cu plângere la instanță. Astfel, între acestea nu au fost prevăzute de legiuitor și soluțiile de scoatere de sub urmărire penală, pronunțate de procuror în temeiul art. 10 lit. b¹) din Codul de procedură penală (când fapta nu prezintă gradul de pericol social al unei infracțiuni), cu aplicarea totodată a unei sancțiuni cu caracter administrativ. Se mai susține că această „limitare“ este discriminatorie, fiind „consecința unei omisiuni sau erori privind

inventarierea situațiilor posibile de vătămare a unor interese legitime [...], învinuitul față de care s-a aplicat una din sancțiunile prevăzute de art. 91 din Codul penal putând fi și el o persoană ale cărei interese legitime au fost vătămate“. În fapt, prin Ordonanța din data de 1 iunie 2004 a Parchetului de pe lângă Judecătoria Hunedoara s-a dispus scoaterea de sub urmărire penală a numitului Constantin Zgâmbău, în temeiul art. 11 pct. 1 lit. b), raportat la art. 10 lit. b¹) din Codul de procedură penală, și, în baza art. 91 din Codul penal, i s-a aplicat o sancțiune cu caracter administrativ de 5.000.000 lei amendă. Împotriva Ordonanței din data de 23 iunie 2004, prin care Parchetul de pe lângă Judecătoria Hunedoara a respins plângerea formulată de Constantin Zgâmbău împotriva soluției menționate, acesta a formulat plângere la Judecătoria Hunedoara, iar în fața instanței a ridicat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ din Codul de procedură penală.

Judecătoria Hunedoara, exprimându-și opinia asupra excepției de neconstituționalitate, apreciază că aceasta este neîntemeiată. Se arată că dispozițiile criticate „nu sunt de natură să împiedice orice persoană ale cărei interese legitime sunt vătămate să se adreseze instanței — în această categorie fiind cuprinse și persoanele cercetate penal — chiar dacă redactarea articolului de lege incriminat are imperfecțiuni și poate suporta îmbunătățiri“.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât textul de lege criticat nu contravine prevederilor constituționale, respectiv celor din Declarația Universală a Drepturilor Omului, invocate de autorul excepției. În susținerea acestei opinii se arată că instituirea unor reguli speciale, inclusiv în ceea ce privește căile de atac, nu este contrară principiului egalității cetățenilor în fața legilor și a autorităților publice și nici dreptului la apărare, fiind de competența exclusivă a legiuitorului instituirea unor reguli diferite în considerarea unor situații diferite.

Avocatul Poporului apreciază că prevederile legale ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate nu încalcă prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1), întrucât acestea se aplică tuturor celor aflați în situația prevăzută în ipoteza normei criticate, fără nici o discriminare pe criterii arbitrare. Totodată se arată că limitarea, prin textul de lege criticat, a actelor procurorului împotriva cărora se poate face plângere la instanța de judecată, fără a se face o referire expresă la actele prin care s-a aplicat o sancțiune cu caracter administrativ, reprezintă o problemă de legiferare, iar nu de constituționalitate.

Referitor la critica de neconstituționalitate în raport cu prevederile art. 24 din Constituție, se apreciază că aceasta este neîntemeiată, întrucât textul supus controlului de constituționalitate acordă părților toate garanțiile procesuale, inclusiv dreptul de a fi asistate de un avocat în tot cursul procesului penal.

În ceea ce privește prevederile art. 11 și 20 din Constituție, invocate, de asemenea, în motivarea excepției, se apreciază că acestea nu au incidență în cauză.

În concluzie, Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Curtea observă că, deși a fost sesizată cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ din Codul de procedură penală, în realitate, așa cum rezultă din motivarea excepției, critica privește doar dispozițiile alin. 1 al acestui articol, potrivit cărora *„După respingerea plângerii făcute conform art. 275—278 împotriva rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror, persoana vătămată, precum și orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate pot face plângere în termen de 20 de zile de la data comunicării de către procuror a modului de rezolvare, potrivit art. 277 și 278, la instanța căreia i-ar reveni, potrivit legii, competența să judece cauza în primă instanță“*.

Așa fiind, Curtea urmează să se pronunțe asupra excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală.

Autorul excepției consideră că textul de lege criticat este contrar prevederilor constituționale ale art. 11, art. 16 alin. (1), ale art. 20 și 24, având următorul conținut:

— Art. 11 (Dreptul internațional și dreptul intern) alin. (2): *„Tratatele ratificate de Parlament, potrivit legii, fac parte din dreptul intern.“*;

— Art. 16 (Egalitatea în drepturi) alin. (1): *„Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“*;

— Art. 20 (Tratatele internaționale privind drepturile omului): „(1) *Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile cetățenilor vor fi interpretate și aplicate în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care România este parte.*

(2) *Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale, cu excepția cazului în care Constituția sau legile interne conțin dispoziții mai favorabile.*”;

— Art. 24 (Dreptul la apărare): „(1) *Dreptul la apărare este garantat.*

(2) *În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.*”

De asemenea, autorul excepției invocă și încălcarea, prin același text legal, a prevederilor art. 7 și 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu următorul conținut:

— Art. 7: „*Toți oamenii sunt egali în fața legii și au dreptul fără deosebire la o protecție egală a legii. Toți oamenii au dreptul la o protecție egală împotriva oricărei discriminări care ar încălca prezenta Declarație și împotriva oricărei provocări la o astfel de discriminare.*”;

— Art. 8: „*Orice persoană are dreptul să se adreseze în mod efectiv instanțelor judiciare competente împotriva actelor care violează drepturile fundamentale ce îi sunt recunoscute prin constituție sau prin lege.*”

Se susține, în esență, că textul de lege criticat limitează nejustificat actele procurorului împotriva cărora se poate face plângere în justiție, în sfera acestora nefiind incluse și actele prin care procurorul, pronunțând soluții de scoatere de sub urmărire penală, aplică totodată sancțiuni cu caracter administrativ.

Examinând excepția de neconstituționalitate ridicată, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată și, în consecință, urmează să fie respinsă.

Curtea reține că dispozițiile alin. 1 al art. 278¹ din Codul de procedură penală, care reglementează tocmai posibilitatea formulării plângerii la instanța de judecată împotriva actelor prin care procurorul soluționează cauza penală fără ca aceasta să mai ajungă în fața instanței, respectiv împotriva „*rezoluției de neîncepere a urmăririi penale sau a ordonanței, ori, după caz, a rezoluției de clasare, de scoatere de sub urmărire penală sau de încetare a urmăririi penale, date de procuror*”, asigură exercitarea efectivă a dreptului de acces la justiție, în conformitate cu prevederile art. 8 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Au deschisă calea accesului la justiție, prin posibilitatea de a face plângere la instanțele judecătorești în temeiul art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, atât „*persoana vătămată*”, cât și „*orice alte persoane ale căror interese legitime sunt vătămate*”, textul de lege criticat fiind așadar deopotrivă aplicabil tuturor persoanelor care se află în ipoteza acestuia, fără privilegii sau discriminări, în raport

cu criteriile egalității în drepturi stabilite de art. 4 alin. (2) din Legea fundamentală. Ca urmare, nu poate fi reținută nici pretinsa încălcare a principiului egalității în drepturi, prevăzut de dispozițiile art. 16 alin. (1) din Constituție, respectiv de cele ale art. 7 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

Atâta vreme cât nu există nici o contradicție între prevederile ce fac obiectul excepției de neconstituționalitate și normele internaționale în materia drepturilor omului invocate, nu poate fi primită nici critica formulată de autorul excepției în raport cu art. 11 și 20 din Constituție.

În ceea ce privește susținerea privind încălcarea, prin același text, a dreptului la apărare prevăzut de art. 24 din Legea fundamentală, aceasta este nefundată, întrucât dispozițiile art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală nu numai că nu aduc atingere acestui drept, dar sunt destinate să asigure condițiile pentru deplina lui exercitare. Astfel, în cadrul plângerii în fața instanței de judecată, petentul are libertatea de a-și angaja apărător și de a se prevala de toate garanțiile prevăzute de lege pentru exercitarea dreptului la apărare.

Faptul că în sfera actelor împotriva cărora partea poate face plângere în temeiul art. 278¹ din Codul de procedură penală nu sunt prevăzute, în mod expres, actele procurorului prin care acesta, dând soluții de netrimitere în judecată, aplică sancțiuni cu caracter administrativ nu reprezintă o problemă de constituționalitate, de competența Curții Constituționale. Curtea a statuat în acest sens în mod constant în jurisprudența sa că „nu se poate substitui legiuitorului pentru adăugarea unor noi prevederi celor instituite” (Decizia nr. 45 din 2 mai 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 12 mai 1995), „ea nu își poate asuma rolul de a crea, de a abroga sau de a modifica o normă juridică”, spre a îndeplini rolul de „legislator pozitiv” (Decizia nr. 27 din 12 martie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 85 din 26 aprilie 1996).

De altfel, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, prin Decizia nr. 411 din 12 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.035 din 9 noiembrie 2004, precum și prin Decizia nr. 452 din 28 octombrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.043 din 11 noiembrie 2004, statuând că aceste dispoziții sunt constituționale. Atât considerentele, cât și soluția pronunțată în deciziile menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față, neintervenind elemente noi de natură să ducă la reconsiderarea acestei jurisprudențe.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 278¹ alin. 1 din Codul de procedură penală, ridicată de Constantin Zgâmbău în Dosarul nr. 2.362/2004 al Judecătorei Hunedoara.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 25 ianuarie 2004.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

D E C I Z I A Nr. 43

din 27 ianuarie 2005

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1)
din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**

Ioan Vida	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Aspazia Cojocaru	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Acsinte Gaspar	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Ion Predescu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ion Tiucă	— procuror
Marieta Safta	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comisprim” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.197/2004 al Judecătorei Târgu Mureș.

La apelul nominal lipsesc părțile, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Magistratul-asistent informează Curtea că partea Direcția Regională Vamală Cluj a depus la dosarul cauzei întâmpinare, prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată.

Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul pe fond, pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca neîntemeiată, cu referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 14 septembrie 2004, pronunțată în Dosarul nr. 3.197/2004, **Judecătoria Târgu Mureș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor**. Excepția a fost ridicată de Societatea Comercială „Comisprim” — S.R.L. într-o cauză având ca obiect plângerea împotriva procesului-verbal de contravenție încheiat de Direcția Regională Vamală Cluj, prin care petenta a fost sancționată cu amendă contravențională, în baza Hotărârii Guvernului nr. 1.114/2001 pentru aprobarea Regulamentului de aplicare a Codului vamal al României.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că dispozițiile legale criticate au fost implicit abrogate prin Constituția revizuită, întrucât, în conformitate cu prevederile art. 139 alin. (1) din Legea fundamentală,

amenzile ca venituri ale bugetului de stat provenite din sancțiuni contravenționale nu pot fi stabilite decât prin lege, iar nu și prin hotărâre a Guvernului.

Judecătoria Târgu Mureș, făcând referire la jurisprudența Curții Constituționale în materie, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

În conformitate cu dispozițiile art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, citând considerentele Deciziei nr. 51 din 12 februarie 2004 a Curții Constituționale, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 3 martie 2004, prin care s-a respins excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

Avocatul Poporului apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În susținerea acestei opinii se face referire la aceeași decizie a Curții Constituționale, invocată de Guvern și de instanța de judecată.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate ridicată.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile autorului excepției și concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (2), art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Curtea constată că, deși a fost sesizată în cauză cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, cu modificările și completările ulterioare, din analiza conținutului motivării excepției de neconstituționalitate rezultă că, în realitate, obiectul acesteia îl constituie numai prevederile art. 2 alin. (1) din ordonanță, potrivit cărora „*Prin legi, ordonanțe*

sau hotărâri ale Guvernului se pot stabili și sancționa contravenții în toate domeniile de activitate“.

Autoarea excepției susține că aceste dispoziții legale contravin prevederilor constituționale ale art.139 alin. (1), potrivit cărora „*Impozitele, taxele și orice alte venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat se stabilesc numai prin lege*“.

Se susține, în esență, că textul de lege criticat „a fost abrogat implicit prin Constituția revizuită, iar amenzile — ca venituri ale bugetului de stat provenite din sancțiuni contravenționale — nu pot fi stabilite decât prin lege, iar nu prin hotărâri ale Guvernului“.

Examinând criticile de neconstituționalitate formulate, Curtea constată că acestea sunt neîntemeiate. Art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 nu numai că nu încalcă prevederile Constituției revizuite, ci constituie o aplicare a acestora, stabilirea de sancțiuni contravenționale prin hotărâre a Guvernului fiind în concordanță cu dispozițiile art. 108 alin. (2) din Constituție, potrivit cărora „*Hotărârile se emit pentru organizarea executării legilor*“. Curtea Constituțională a statuat, de principiu, în jurisprudența sa, că înțelesul noțiunii de „*organizare a executării legilor*“ din cuprinsul acestei norme constituționale „are un sens mai larg decât cea privind aplicarea legii, și anume prin hotărâri ale Guvernului pot fi dispuse măsuri organizatorice, financiare, instituționale sau sancționatorii în vederea stabilirii cadrului necesar pentru ducerea la îndeplinire a dispozițiilor legii“ (Decizia nr. 51/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 186 din 3 martie 2004). Așadar, legiuitorul nu stabilește întotdeauna direct, prin lege, contravenții și sancțiuni, ci, în sensul art. 108 din Legea fundamentală, această competență revine autorității publice însărcinate cu organizarea executării legii, în speță, Guvernului, aceasta fiind de altfel concluzia enunțată în considerentele deciziei Curții Constituționale menționate.

Așa fiind, nu poate fi reținută pretinsa contradicție între art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 și art. 139 alin. (1) din Constituție, dispozițiile constituționale invocate trebuind corelate cu cele ale art. 108 mai sus menționate, care prevăd, implicit, posibilitatea reglementării de contravenții și sancțiuni prin hotărâri ale Guvernului.

Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 2 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor, excepție ridicată de Societatea Comercială „Comisprim” — S.R.L. în Dosarul nr. 3.197/2004 al Judecătorei Târgu Mureș.

Definitivă și general obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 27 ianuarie 2005.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **IOAN VIDA**

Magistrat-asistent,
Marieta Safta

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București,
IBAN: RO75RNCB510100000120001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 224.09.71/150, fax 225.00.43, E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.roAdresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 410.47.30, tel./fax 410.77.36 și 410.47.23

Tiparul: Regia Autonomă „Monitorul Oficial”

5 948368 005266